

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Štefana Michálíka a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 25. júla 2013 v Bratislave v trestnej veci obvineného **L. B. a spol.** pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 100/1996 Z.z. (ďalej už len „Tr. zák.“) formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného D. B. proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 13. apríla 2011, sp. zn. 5To 4/2011, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Prešov z 21. júla 2010, sp. zn. 31T 207/2008, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného D. B. **sa o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Prešov z 21. júla 2010, sp. zn. 31T 207/2008, bol o.i. obvinený D. B. uznaný vinným **v bode 1/** z trestného činu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že

1/ obžalovaní L. B., A. H. a D. B. spoločne v súčasnosti s už mŕtvym R. H., P. K. a Š. F. po predchádzajúcej dohode v bližšie nezistenom čase od 00.00 hod. do 07.30 hod. dňa 24. septembra 1997 vylákali J. K. a následne tohto dovezli, spútaného železnými putami na rukách, na osobnom motorovom vozidle AUDI 100 čiernej farby, ktoré patrilo obžalovanému D. B., do garáže rodinného domu č. X. v obci V., okr. K., v ktorom býval R. H., kde naňho zaútočili obžalovaní L. B. a R. H. tak, že najprv R. H. J. K. spútaného železnými putami na rukách, v topánkach, zv. vojenské kanady, kopal do rôznych častí tela a najmä do hlavy a tiež ho bil päťami, následne po sňatí pút J. K. tohto bil päťami a kopal do rôznych častí tela aj obžalovaný L. B., potom skrvaveného J. K. vložili opäť do vyššie

uvedeného motorového vozidla AUDI 100 čiernej farby, ktorého majiteľom je obžalovaný D. B. a spoločne ho odviezli do katastra obce D. - smer L., kde za kilometrovníkom X. v trávnom poraste v blízkosti štátnej cesty X. triedy č. X, J. K. po vytiahnutí z osobného motorového vozidla, spúťali nohy a ruky priesvitnou lepiacou páskou a v zmysle dohody mu z krátkej palnej zbrane, nezistenej značky, kalibru 9 mm Browning, ktorú mal bez oprávnenia pri sebe obžalovaný L. B., všetci postupne strelili po jedenkrát do hlavy, pričom ako prvý do hlavy J. K. strelil obžalovaný L. B. a po ňom ostatní, vrátane obžalovaných A. H. a D. B. a nakoniec už mŕtveho J. K. obžalovaný L. B. polial benzínom, ktorý za tým účelom zobral z garáže domu č. X. v obci V. a tohto zapálil; J. K. následkom zranení utrpel pomliaždenie a rozdrvenie mozgu s vnútrolebečným krvácaním a zlomeninami lebečnej spodiny a klenby, kožné odreniny na chrbte a šijovej oblasti, na následky ktorých zomrel a tiež na tele J. K. boli spôsobené popáleniny hrudníka, brucha, nôh a tváre II. - IV. stupňa.

Za to bol D. B. uložený podľa § 219 ods. 2 Tr. zák., § 35 ods. 2 Tr. zák., § 29 ods. 1 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 23 rokov, pre výkon ktorého bol zaradený podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. do III. nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. súd zároveň zrušil výrok o treste uložený obvinenému rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo 14. decembra 2004, sp. zn. 2T 33/2002, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. novembra 2005, sp. zn. 3To 44/2005, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

O odvolaní obvineného D. B. (ako i iných spoluobvinených) rozhodol Krajský súd v Prešove rozsudkom z 13. apríla 2011, sp. zn. 5To 4/2011, takým spôsobom, že podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/ Tr. por. napadnutý prvostupňový rozsudok v celom rozsahu zrušil a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. dovolateľa na rovnakom skutkovom základe a pri rovnakej právnej kvalifikácii odsúdil podľa § 219 ods. 2 Tr. zák., § 35 ods. 2 Tr. zák., § 29 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. k súhrnnému výnimočnému trestu odňatia slobody v trvaní 23 rokov, pre výkon ktorého ho zaradil do III. nápravno-výchovnej skupiny (§ 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák.).

Podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. odvolací súd zrušil výrok o treste uložený obvinenému D. B. rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo 14. decembra 2004, sp. zn. 2T 33/2002, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. novembra 2005, sp. zn. 3To 44/2005, vo výmere 14 rokov, pre výkon ktorého bol zaradený do III. nápravno-výchovnej skupiny, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Dňa 22. mája 2013 bolo na súd prvého stupňa doručené dovolanie obvineného D. B., podané prostredníctvom jeho obhajcu a smerujúce proti obom vyššie spomenutým rozhodnutiam, ako i konaniu im predchádzajúcemu, kde tento ako dovolacie dôvody označil dôvody v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

V písomnom odôvodnení podaného dovolania uviedol, že na územie Slovenskej republiky bol vydaný z Českej republiky na základe rozhodnutia ministra spravodlivosti Českej republiky z 29. mája 2001, nie však na predmetné trestné stíhanie. V danej trestnej veci, kde mu bolo vznesené obvinenie uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Odbor Východ z 26. januára 2005, ČVS: PPZ-57/BOK-V-I-2004, bola preto cestou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky zaslaná Českej republike žiadosť o dodatočný súhlas s jeho trestným stíhaním, (Českej republike mala byť doručená 01. júna 2005). K takému rozšíreniu jeho vydania došlo uznesením Krajského súdu v Ústí nad Labem zo 16. februára 2007, sp. zn. 48 Nt 1506/2007, ktoré nadobudlo právoplatnosť 20. februára 2007, pričom medzitým bol najskôr vylúčený zo spoločného konania (uznesením z 20. júla 2005), neskôr bolo z dôvodu, aby nedochádzalo k márnemu plynutiu lehoty, trestné stíhanie voči jeho osobe prerušené (od 22. decembra 2006). Uznesením z 21. januára 2008 bolo rozhodnuté o pokračovaní v trestnom stíhaní, keďže dôvod na prerušenie pominul a zároveň ešte toho istého dňa bola jeho trestná vec opäť spojená na spoločné konanie s trestnou vecou ostatných spoluobvinených (ČVS: PPZ-57/BOK-V-I-2004). Následne došlo k jeho vypočutiu v procesnom postavení obvineného, a to konkrétne v dňoch 06. a 11. februára 2008.

Ako je teda zrejmé z vyššie uvedeného, z dôvodu uplatnenia zásady špeciality bolo trestné stíhanie voči jeho osobe v čase od 27. januára 2005 do 20. februára 2007 neprípustné, pričom práve v danom období boli vykonané všetky zásadné výsluchy obvineného A. H., ktoré súdy považovali za hlavný dôkaz pri skutku, zo spáchania ktorého bol uznaný vinným.

Po tom, čo sa rozhodlo o pokračovaní v trestnom stíhaní voči jeho osobe a následnom spojení s trestnou vecou obvineného A. H., L. B. a S. S. doslovne „vpadol do hotovej veci“. Takýmto postupom orgánov činných v trestnom konaní došlo zásadným spôsobom k porušeniu jeho práva na obhajobu. Toto pritom nemôže napraviť ani ten fakt, že obžaloba bola na Okresný súd Prešov podaná až 10. decembra 2008 (teda po ním napádanom období), a že súd prvého stupňa vykonal pomerne rozsiahle dokazovanie.

Navyše, keďže trestné stíhanie voči jeho osobe bolo neprípustné, má tiež za to, že žiaden z dôkazov vykonaných do momentu vylúčenia jeho osoby zo spoločného konania (uznesením z 20. júla 2005) nemôže byť použitý v konaní proti nemu. Opätovne v tejto súvislosti zdôraznil, že zásadné výpovede obvineného A. H., ktoré boli podkladom pre jeho odsúdenie, pochádzajú práve z tohto obdobia.

Ďalej obvinený považuje za zásadné porušenie práva na obhajobu i tú skutočnosť, že súčasťou súdneho spisu sú aj zápisnice o výsluchu jeho osoby v procesnom postavení svedka. Dokonca prvostupňový súd sa na strane 14 rozsudku opiera o tieto jeho výpovede, a to práve v tej časti odôvodnenia, kde uvádza, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Odvolací súd sa s týmto stotožnil.

Vzhľadom na vyššie uvedené preto obvinený navrhol, aby najvyšší súd jeho dovolaniu vyhovel a vyslovil rozsudkom porušenie zákona v príslušných ustanoveniach v jeho neprospech. Oba napadnuté rozsudky, ako i konanie im predchádzajúce aby zrušil a tiež aby zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a napokon aby vec prikázal súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 2 Tr. por. v znení účinnom do 31. augusta 2011), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka

dovolania podľa § 372 ods. 1 veta prvá Tr. por., keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. *dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.*

Podľa § 371 ods. 3 Tr. por. (v znení účinnom do 31. augusta 2011) ***dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.***

Podľa § 567j ods. 7 Tr. por. *ak rozhodnutie súdu nadobudlo právoplatnosť pred 1. septembrom 2011, použije sa § 371 v znení účinnom do 31. augusta 2011.*

Podľa § 374 ods. 3 Tr. por. *v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytykané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.*

V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, uverejneného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012, viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por. sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Ak chybám, vytykaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c/ Tr. por. alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por.,

a to bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Tr. por., ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por., dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Tr. por. a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu.

Pokiaľ ide o posudzovaný prípad, tu s poukazom na vyššie uvedené podľa názoru tunajšieho súdu chybám vymedzeným obvineným D. B. v skúmanom dovolaní zodpovedá okrem správne kvalifikovaného dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. i ďalší dovolací dôvod, a to dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. („*dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom*“).

V súvislosti so všetkými v podanom dovolaní vytýkanými nedostatkami bolo preto potrebné v prvom rade skúmať, či o týchto mal obvinený vedomosť už skôr - v pôvodnom konaní a v prípade, ak áno, či tieto aj namietal najneskôr v konaní pred odvolacím súdom (viď k tomu § 371 ods. 3 Tr. por. v znení účinnom do 31. augusta 2011 s ohľadom na prechodné ust. § 567j ods. 7 Tr. por.).

Už zo samotného charakteru vyššie popísaných výhrad obvineného vyplýva, že všetky tieto mu museli byť známe už v pôvodnom konaní, pričom preskúmaním predloženého spisového materiálu najvyšší súd zistil, že ani jedna z nich nebola z jeho strany uplatnená ešte pred právoplatným skončením veci tak, ako to vyžaduje ust. § 371 ods. 3 Tr. por. pre aplikáciu oboch do úvahy prichádzajúcich dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. g/ Tr. por.

Prvýkrát ich obvinený D. B. uvádza až v ním podanom mimoriadnom opravnom prostriedku, a preto dovolací súd rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 25. júla 2013

JUDr. Peter H a t a l a, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová